

- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.
3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Torino — Włochy) — SCF Consorzio Fonografici przeciwko Marcowi Del Corsowi

(Sprawa C-135/10) (¹)

(Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Bezpośrednie stosowanie w porządku prawnym Unii konwencji rzymskiej, porozumienia TRIPS i WPPT — Dyrektywa 92/100/WE — Artykuł 8 ust. 2 — Dyrektywa 2001/29/WE — Pojęcie publicznego udostępniania — Publiczne udostępnianie fonogramów odtwarzanych przez radio w gabinecie dentystycznym)

(2012/C 133/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SCF Consorzio Fonografici

Strona pozwana: Marco Del Corso

przy udziale: Procuratore generale della Repubblica

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte di Appello di Torino — Bezpośrednie stosowanie we wspólnotowym porządku prawnym Międzynarodowej konwencji o ochronie artystów wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych, sporządzonej w Rzymie dnia 23 października 1961 r., Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) oraz Traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) o wykonaniach artystycznych i fonogramach (WPPT) — Interpretacja art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Pojęcie publicznego udostępniania — Nadawanie radiowe i publiczne udostępnianie fonogramów za pośrednictwem radia w gabinecie dentystycznym

Sentencja

- 1) Postanowienia porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, stanowiącego załącznik 1 C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej

w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994), i traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) o artystycznych wykonaniach i fonogramach z dnia 20 grudnia 1996 r. stosują się w porządku prawnym Unii.

Międzynarodowa konwencja o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych, sporządzona w Rzymie dnia 26 października 1961 r., nie będąc częścią porządku prawnego Unii, nie znajduje w nim zastosowania, jednak wywiera w nim skutki pośrednie.

Jednostki nie mogą się powoływać bezpośrednio ani na wskazaną konwencję, ani na wskazane porozumienie, ani też na wspomniany traktat.

Pojęcie publicznego udostępniania, widniejące w dyrektywie Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej i w dyrektywie 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, należy interpretować w świetle równoważnych pojęć zawartych w tejże konwencji, we wskazanym porozumieniu oraz we wspomnianym traktacie i w taki sposób, aby pozostawało ono w zgodzie z tymi aktami, przy uwzględnieniu kontekstu, w jaki pojęcia te się wpisują, i celów postanowień konwencji dotyczących własności intelektualnej.

- 2) Pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 92/100 należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono bezpłatnego odtwarzania fonogramów w gabinecie dentystycznym takim jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym, w ramach wykonywania wolnego zawodu, z korzyścią dla klientów, którzy korzystają z tego niezależnie od swojej woli. Zatem takie odtwarzanie nie daje prawa do pobierania wynagrodzenia na rzecz producentów fonogramów.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Phonographic Performance (Ireland) Ltd przeciwko Ireland, Attorney General

(Sprawa C-162/10) (¹)

(Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2006/115/WE — Artykuły 8 i 10 — Pojęcie użytkownika i publicznego udostępniania — Odtwarzanie fonogramów za pośrednictwem odbiorników telewizyjnych lub radiowych zainstalowanych w pokojach hotelowych)

(2012/C 133/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Strona pozwana: Ireland, Attorney General

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 376, s. 28) — Nadawanie i publiczne udostępnianie fonogramów — Prawo do jednorazowego godziwego wynagrodzenia dla artystów i producentów — Pojęcie użytkownika i publicznego udostępniania — Umieszczenie w pokojach hotelowych odborników telewizyjnych lub radiowych, do których hotel doprowadza sygnał nadawczy

Sentencja

- 1) Osoba prowadząca zakład hotelowy, umieszczająca w pokojach klientów odborniki telewizyjne lub radiowe, do których doprowadza nadawany sygnał, jest „użytkownikiem” dokonującym czynności „publicznego udostępniania” nadawanego fonogramu w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej.
- 2) Osoba prowadząca zakład hotelowy, umieszczająca w pokojach klientów odborniki telewizyjne lub radiowe, do których doprowadza nadawany sygnał, jest obowiązana uiszczać godziwe wynagrodzenie na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115 za odtwarzanie nadawanego fonogramu oprócz wynagrodzenia uiszczanego przez nadawcę.
- 3) Osoba prowadząca zakład hotelowy, umieszczająca w pokojach klientów odborniki telewizyjne lub radiowe, do których doprowadza nadawany sygnał, lecz inne urządzenie oraz fonogramy w formie analogowej lub cyfrowej, które mogą być odtwarzane lub odsłuchiwane za pomocą tego urządzenia, jest „użytkownikiem” dokonującym czynności „publicznego udostępniania” fonogramu w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115. Z tego względu jest ona obowiązana uiszczać „godziwe wynagrodzenie” w rozumieniu tego przepisu za przekazywanie wspomnianych fonogramów.
- 4) Artykuł 10 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/115, który przewiduje ograniczenie prawa do godziwego wynagrodzenia określonego w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy w przypadku „użytku prywatnego”, nie umożliwia państwom członkowskim zwolnienia osoby prowadzącej zakład hotelowy, która dokonuje czynności „publicznego udostępniania” fonogramu w rozumieniu art. 8 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, z obowiązku zapłaty takiego wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS) przeciwko Boys Toys SA, Administración del Estado

(Sprawa C-190/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Definicja i nabycie — Wcześniejszy znak towarowy — Sposoby dokonywania zgłoszenia — Zgłoszenie drogą elektroniczną — Środek pozwalający na precyzyjne ustalenie daty, godziny i minuty dokonania zgłoszenia)

(2012/C 133/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS)

Strona pozwana: Boys Toys SA, Administración del Estado

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1) — Definicja i nabycie wspólnotowego znaku towarowego — Prawo pierwszeństwa — Sposoby dokonywania zgłoszenia — Środek (poczta elektroniczna) pozwalający na precyzyjne ustalenie daty, godziny i minuty dokonania zgłoszenia

Sentencja

Artykuł 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie (WE) nr 1992/2003 z dnia 27 października 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on na uwzględnienie nie tylko dnia, lecz również godziny i minuty dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) dla celów ustalenia pierwszeństwa czasowego wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do krajowego znaku towarowego zgłoszonego w tym samym dniu, w sytuacji, gdy krajowe przepisy regulujące rejestrację krajowego znaku towarowego uznają w tym względzie godzinę i minutę zgłoszenia za istotne.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010